

Kari Peitsamon ura ja ajatukset

Suomen kaikkien aikojen tuotteliain – ja vakiintuneen fanikuntansa mielestä taiteellisesti korkeatasoisin – artisti Kari Peitsamo puhuu Uljaan haastattelussa tuotantonsa lisäksi roolistaan esiintyjänä, viihdyttäjänä, taiteilijana ja teologina.

Kari Peitsamon levytysura käynnistyi vuonna 1977 kappaleella Kauppaopiston naiset. Sen jälkeen hän on levyttänyt 852 biisiä, joista keikkarepertuaariin kuuluu noin 150. Tuleva, kesäkuussa ilmestyvä albumi on järjestyksessään Peitsamon 68. levy. Kaikki sanoitukset ja lähes kaikki sävellykset ovat hänen omiaan. Joensuussa Peitsamo keikkaili viimeksi huhtikuun alussa Kerubin synttäreillä. Yksin esiintyvän Peitsamon keikat eivät ole perinteisiä rock-keikkoja, vaan parhaimmillaan musiikillis-verbaalisia ilotulituksia, joissa yleisön aktiivisuudella on tärkeä rooli.

On poikkeuksellista, että artisti kysyy yleisöltä biisitoiveita ja juttelee yleisölle mukavia keikan dynamiikan niin salliessa. Peitsamo saattaa tarinoida biisien taustoista esiintymisen lomassa ja

kertoa muutaman vitsinkin sopivalle tuulelle sattuessaan. Sanon hänelle keikkojen lähestyvän välillä jopa stand-up –komiikkaa, minkä Peitsamo kiistää:

”En pidä itseäni hauskana. Kun on lavalla ollessaan läsnä, tulee usein huvittavia ja kutkuttavia tilanteita. Keikoilla on hauskoja, absurdejakin sattumuksia, jotka saattavat kerralla muuttaa esiintymisen suuntaa. Koomiset tilanteet syntyvät näin.”

Olen nähnyt toistakymmentä Peitsamon keikkaa ja kokemuksesta kerron hänen oikeasti olevan hauska vaikka minulle toisin väittääkin. Koomisiin tilanteisiin tarttuminen on vaikeampaa kuin muutaman vitsin opetteleminen. Toki paljon Peitsamon keikkoja näkevälle tarinat tunnetuimpien biisien takana tulevat tutuiksi, mutta kerrontakin muuttuu keikkatilanteen ja yleisön mukaan. Muistan esimerkiksi nauraneeni useammallakin keikalla Peitsamon vitsille yleisön joukosta puuttuvasta Ruotsin kuninkaasta.

Peitsamon mielestä on tärkeää, että artisti on keikan pomo. Hän saattaa ajaa kesken keikan esimerkiksi äänekkäästi muista asioista juttelevat ihmiset yleisön joukosta sivummalle. Tämä on yleisön kunnioittamista: kaikilla on oltava mahdollisuus keskittyä keikkaan. Peitsamo pärjää yleisön kuin yleisön kanssa vuosikymmenien kiertämisellä syntyneellä ammattitaidolla. Kysyn häneltä muodonmuutoksesta: kuinka epävarmasta nuorukaisesta on kuoriutunut vanha likainen mies, joka on lavalla kuin kotonaan?

”Ennen kaikkea kyse on ammatistani. Yleisön eteen ei voi mennä tärisemään. Täytyy kunnioittaa ja arvostaa itseään niin paljon, että osaa ottaa esiintyjänä vastuun keikan sujumisesta. Auktoriteetti syntyy ammattitaidosta. Muutos on tietysti vienyt pitkän aikaa, mutta nykyisin nautin live-tilanteesta ja viihdyn lavalla erittäin hyvin. Silloin usein yleisökin viihtyy.”

Yleisön huomioon ottaminen on Peitsamolle tärkeää siksikin, ettei hän oikeastaan koskaan kieltäydy tarjotusta keikasta. Kun soittaa Helsingin rock-baareissa, syrjäkylien pubeissa, kirkoissa ja häätilaisuuksissa, eivät keikat voi olla veljiä keskenään. Peitsamon fanikunta tuntee hänen tuotantonsa ja tapansa esiintyä, mutta keikoilla on aina myös ihmisiä, jotka eivät ole kuulleet kuin korkeintaan Kauppaopiston naiset. Peitsamo kuitenkin nauttii tästä tilanteesta:

”Erilaiset yleisöt luovat tietynlaisen riskin, joka on kiinnostava elementti. Pidän siitä, että keikalla voi tapahtua mitä tahansa. Yleisönkin on keskityttävä esiintymiseen intensiivisemmin kun tapahtumia ei voi etukäteen ennustaa. Moni pitkän linjan bändi on taantunut instituutioksi, jonka keikalla ei voi enää tapahtua mitä tahansa. Se ei ole rock ’n’ rollia.”

Merkittävin ero perinteisen rock-keikan ja Peitsamon esiintymisen välillä on käsikirjoituksen puuttuminen. Esimerkiksi biisilistaa ei ole; Peitsamon keikka saattaa alkaa niin, että artisti tulee yleisön eteen ja kysyy: mitä te haluaisitte ensimmäisenä kuulla? Peitsamo tähdentää keikkojen sujuvan omalla painollaan kun vuorovaikutus yleisön kanssa on kunnossa. Peitsamon nykyinen tyyli voi tuntua mahdottomalta lähestymistavalta suurilla yleisömassoilla vetäville artisteille, mutta toisaalta voi hyvin kuvitella Peitsamon tekevän keikan omalla tyylillään vaikka se olisi jäähallissa tai stadionilla.

Ja kyllä Peitsamokin osaa rock-kliseitä hyödyntää. Ilmiselvin on tietysti pukeutuminen bootseineen ja jenkkihuiveineen, mutta myös usein toistuvat viittaukset viinaan ja seksiin hyödyntävät rock 'n' rollin perinteisintä kliseekuvastoa. Kun Peitsamo kertoo välispiikissä seuraavan kappaleen kertovan kahdesta keskeisestä elämänarvostaan, joku saattaisi kuvitella, että tulossa on sydänverellä kirjoitettu eepinen kappale kristinuskon ja kommunismin kohtalonyhteydestä. Tämän spiikin jälkeen Peitsamo kuitenkin soittaa karnevalistisen kappaleen *Porno with whiskey*.

Tuotanto

Peitsamo jakaa tuotantonsa kahtia: siniseen ja mustaan kauteen. Sininen kausi käsittää Love Recordsin vuodet 1977-1979, musta kausi kaiken muun. Peitsamon mukaan jaottelussa on kyse paitsi siitä, että Love Recordsilla **Atte Blom** antoi hänelle täysin vapaat kädet tehdä musiikkia, myös siitä, että siihen aikaan hän ei ollut vielä tietoinen itsestään artistina. Hänellä ei myöskään ollut vielä käsitystä, millaista on musiikin esittäminen elävälle yleisölle. Tällaisessa turvallisessa ympäristössä ja itsetiedottomuuden tilassa syntyi hyvin henkilökohtaisia biisejä, luotauksia oman psyyken syvyyksiin:

”Minulle kehittyi kummallisen estoton tapa tehdä biisejä oikeastaan ilman minkäänlaista sosiaalista filteriä. Jälkeenpäin olen ihmetellyt, kuinka oikein pystyin niin henkilökohtaiseen ilmaisuun. Enää se ei onnistuisi.”

Sinisellä kaudella toden totta käperrytään omaan itseen ja laulut saavat freudilaisiakin teemoja. Jopa biisien nimissä toistuu Kari: Karin syntymä, Balladi Kari Peitsamosta, Toinen balladi Kari Peitsamosta, Kari-rapsodia, Kari vanhana, Kari-blues... On helppo tulkita Peitsamon käsittelevän sinisen kauden tuotannossaan nuoren miehen kasvukipujen ja ahdistuksen lisäksi myös äitinsä

kuolemaa, joka tapahtui syyskuussa 1976, puoli vuotta ennen esikoislevyn julkaisua. Ari Lahdenmäen teoksessa Kari Peitsamo – Rokkari ja saarnamies (Like 2015) Peitsamo kertoo suoraan, ettei hänestä olisi tullut taiteilijaa ilman tätä traagista tapausta.

Edellinen ei suinkaan ole ainoa Peitsamon tuotannossa toistuva teema: kymmenkunta biisiä kertoo voodooosta, villistä lännestä ja Kiinasta. Voodoo-teemat Peitsamo selittää oman sisäisen pahuuden luotaamiseksi. Näissä lauluissa läsnä ovat viha, pahuus ja pelko. Biisien avulla tuodaan valoon oma pahuus, joka yleensä sensuroidaan. Kiina ja villi länsi taas ovat keino päästä laulussa aivan toiseen maailmaan ja maisemaan, jossa voi irtautua nykyisestä ja löytää uuden, tuoreen näkökulman biisin aiheeseen. Kiina-teeman valintaa Peitsamo ei erityisemmin selittele, mutta villi länsi ja lännen elokuvien maisemat ovat hänelle tärkeitä. Hänen suurin suosikkinsa Creedence Clearwater Revival liikkuu tuotannossaan samoissa maisemissa ja hänen suosikkielokuvansa on **Sergio Leonen** Huuliharppukostaja.

”Näin Huuliharppukostajan ensimmäisen kerran jo lapsena, mutta vuosien aikana sen merkitys on kasvanut ja laajentunut. Raaka, hienovireinen mestariteos, johon **Ennio Morricone**n musiikki luo äärimmäisiä kontrasteja. Spagettiwestern on kummallinen genre, jonka ytimessä on eurooppalaisen kulttuurin läpi nähty villin lännen todellisuus.”

Peitsamon tuotannossa on muitakin selkeästi erottuvia kausia kuin hänen oman jaottelunsa mukaiset: ensimmäisen kauden voi katsoa päättyvän ennemminkin vuoteen 1981, jonka jälkeen alkaa Revival- ja Skootteri-bändien kausi. Bändikausi päättyy vuoteen 1993 ja ruotsinkieliseen albumiin Vi skall spela rock. Bändikaudella on kuitenkin pari albumia, jotka poikkeavat selkeästi muista: Kadonnutta aikaa etsimässä (1989) sekä The Fool (1992). Ne ovat mahdollisesti Peitsamon uran kaksi synkintä albumia.

Vuodesta 1994 alkava runsaasti englanninkielistä musiikkia sisältävä kausi kestää vuosituhannen loppuun. Seuraavan kauden aloittava Pelle show ilmestyy 2001. Albumi sisältää kappaleen Liityn SKP:hen, jonka jälkeen Peitsamo lähtee myös SKP:n ehdokkaaksi kunta-, eduskunta-, ja eurovaaleihin. Näihin aikoihin Peitsamo myös kyllästyy musiikin tekemiseen, päättää lopettaa uransa ja aloittaa työskentelyn haudankaivajan apulaisena. Toisaalta se on uuden alku ja Peitsamo palaa vuonna 2004 albumilla Taistelujen tiellä. Tästä voisi luulla alkavan poliittisen kauden, mutta tosiasiaa Peitsamolla on tuotannon laajuuteen nähden äärimmäisen vähän selkeästi poliittisiksi luokiteltavia lauluja.

Peitsamon itsensä mukaan hänen nykyinen tyylinsä on kehittynyt 2000-luvulla ja niputankin koko 2000-luvun Peitsamon kameleonttikaudeksi. Hyvä esimerkki on levy Takaisin Itä-Saksaan vuodelta 2009: sille mahtuvat sulassa sovussa poliittiset kappaleet Takaisin Itä-Saksaan ja Nostakaamme punalippu salkoon; uskonnolliset En huoli lisävirtaa alakerrasta ja Lasarus is back; humoristinen Checkin´ & Bowlin´ sekä balladi uudesta kotikaupungista Tulkaa kaikki Helsinkiin. Toinen hyvä esimerkki kameleonttikaudesta on Black album (2010). Siitä tarvitsee vain luetella neljä peräkkäin sijoitettua biisiä: The Madness of the Cross, Alcohol is Very Good for You, Big Black Butt ja Living Between a Gun and a Knife. Tunnelmasta toiseen hypätään hyvin nopeasti yksittäisen levyn ja jopa yksittäisen biisin sisällä. Tästäkin on tietenkin poikkeuksia: Road Hogs –bändin kanssa tehty Pahat pojat ovat jälleen täällä (2013) on yhtenäinen, hyväntuulinen rock ’n’ roll –albumi ja Sokea Joe (2014) keskittyy lähes yksinomaan uskonnollisiin teemoihin.

Taiteilijan tie

Kenelläkään suomalaisella artistilla ei ole yhtä laajaa ja monipuolista tuotantoa kuin Kari Peitsamolla. Levymyynti on kuitenkin ollut vaatimatonta eikä hän ole voinut sisustaa asuntoaan kultalevyillä. Ainoa varsinainen hitti Kauppaopiston naiset oli ensimmäisen levyn avausbiisi. Toisaalta Peitsamo on elänyt musiikillaan koko elämänsä. Se on Suomessa harvinaista. Kysyn Peitsamolta, mikä saa hänet edelleen jatkamaan, vaikka hän on monta kertaa kertonut julkisuudessa lopettavansa uransa?

”Musiikkielämä on näyttänyt minulle sellaisia puolia, että olen halunnut vain kääntää selkäni musiikille. Jotkut kokemistani pettymyksistä ovat yksinkertaisesti olleet niin raskaita. Minussa on kuitenkin puoli, joka yksinkertaisesti kieltäytyy olemasta kyyninen. Olen lopulta ajatellut, ettei mikään epäonnistuminen ole lopullinen, vaan se on mahdollista kääntää voitoksi. Kun todella epäonnistuu, voi ikään kuin aloittaa alusta: Seuraava biisi on ensimmäinen, jonka kirjoitan.”

Peitsamon mukaan taiteilijuus on usein sitä, että yhteys maailmaan on jostain syystä katkennut. Taiteilijan rooli on siunaus ja kirous, musiikki pelastus tai pahimmillaan umpikuja. Rock ’n’ rollin ytimessä ovat neuroosi ja ahdistus. Mikäli eivät ole, se ei Peitsamosta ole eikä voi olla rock ’n’ rollia.

”Taiteilijana olen henkisesti maailmasta syrjässä ja biisien tekeminen on pyrkimystä yhteyteen maailman kanssa ja toisaalta sisäiseen eheyteen. Biisin sisäinen logiikka pakottaa eheytymään elämän mielettömyyden edessä. Minulla ei ole muuta keinoa kamppailla ahdistusta vastaan ja siksi biisini ovat niin latautuneita ja minulle niin tärkeitä.”

Peitsamo on entinen kotimaisen kirjallisuuden opiskelija, joten kysyn hänen kirjallisista vaikuttajistaan. Peitsamo ei enää juuri lue, mutta hän pitää esimerkiksi **Samuel Beckettin**, **Edgar Allan Poen** ja **Franz Kafkan** teoksista. Suomalaisista kirjailijoista **Pentti Saarikosken** lyhyt, tiivis ilmaisu miellyttää Peitsamo. Kieltämättä siinä osassa Saarikosken tuotantoa, josta **Tuula-Liina Varis** käyttää termiä Pentin pienet runot, voi nähdäkin yhtymäkohtia Peitsamon sanoituksiin. Mainittakoon erityisesti kokoelma *En soisi sen päättyvän* (1968).

Taiteellisen ilmaisunsa Peitsamo katsoo tulleen jo valmiiksi: oma ilmaisutapa ja ääni on saavutettu ja ilmaisun rakennuspalikat jo valittu. Tämä ei tarkoita ohjelmallista aiheen valintaa - joka Peitsamosta on mahdotonta – vaan sitä, että Peitsamo sanoo sanottavansa lyhyen ilmaisun ja tietynlaisen kuvaston kautta.

Peitsamo on monen roolin mies: artisti, biisintekijä, esiintyjä, viihdyttävä, yhteiskunnallinen keskustelija, kristitty, kommunisti, teologian opiskelija, Helsingin tuomiokirkkoseurakunnan seurakuntaneuvoston jäsen ja niin edelleen. Hän itse ei näe ristiriitaa rooliensa välillä. Kysyn kuitenkin, mistä hän haluaisi kaikkein eniten tulla muistetuksi? Onko jokin rooli sittenkin muita rakkaampi?

”Kyllä biisit ovat kaiken lähtökohta, alku ja loppu suorastaan. Esiintyvän taiteilijan rooli tulee vain biisien kautta. Yhteiskunnallisesta keskustelusta voi sanoa, että yleisesti kirjailija kasvaa tietoisuuteen teostensa ja kielensä kautta ja filosofiset pohdinnat kumpuavat sieltä. Näin minunkin kohdallani: vanhemmiten uskallan olla enemmän läsnä maailmassa, osallistua vaikkapa yhteiskunnalliseen tai teologiseen keskusteluun ja tuoda oman mielipiteeni julki pelkäämättä muiden reaktioita. Silti, jos minut jostakin muistetaan, olkoon se jokin biisini.”

Hankalan miehen maineessa oleva Peitsamo on mukava ja leppoisa haastateltava. Hän on myös tehnyt poikkeuksellisen paljon yhteistyötä eri bändien kanssa, useita yhteislevyjäkin. Viimeisimmät kohuotsikot lehdissä olivat Peitsamon riitauduttua Rokkari ja saarnamies –kirjan tiimoilta **Ari**

Lahdenmäen ja **Juha Metson** kanssa ja uhattua mm. vetää Metsoa kuonoon, potkaista munille ja heittää tämän kamerat järveen. Onko hankalan miehen maine liioiteltu?

”Olen taiteeseeni liittyvissä asioissa ehdoton, se on myönnettävä. Toisaalta esimerkiksi **Juha Rantala** levy-yhtiöstäni on sanonut, että olisivatpa kaikki artistit yhtä ammattimaisia ja yhteistyökykyisiä kuin Kari Peitsamo. Pidän omasta tontistani huolta ja riidat liittyvät monesti rajankäyntiin sen suhteen, mikä on kunkin oma tontti. Musiikkini on minulle niin tärkeää. Kuten Blue Suede Shoes kappaleessa sanotaan: burn my house, steal my car, but stay off of my blue suede shoes!”

Omalaatuinen teologi

Parikymppisten seurakuntanuorien täyttämässä teologisessa tiedekunnassa Peitsamo on poikkeuksellinen ilmentys. En voi väittää vuonna 2013 odottaneeni, että hänen seuraava siirtonsa olisi teologian opiskelu ja aktiivinen osallistuminen kirkon toimintaan. Toisaalta jos jonkun suomalaisen rokkarin on teologiseen tiedekuntaan mentävä, niin äkkiväärä, täynnä paradokseja oleva Peitsamo on varmasti paras vaihtoehto. Valtavirran mielistely ei ole koskaan kiinnostanut häntä. Peitsamo ei silti kulje itsetarkoituksellisesti vastavirtaan, vaan pikemminkin määrätietoisesti ja itsenäisesti omaa tietä kohti pyrkiminen on vienyt hänet vastavirtaan.

Viime aikoina Peitsamo on esitellyt haastatteluissa näkemisen teologiaansa. Sen viesti on raflaava: ihmisellä ei ole päätä. Kyseessä on Peitsamon mm. Paavalin kirjeistä kehittämä teologinen näkemys Kristuksesta ihmiskunnan päänä. Tärkein Raamatun kohta Peitsamon näkemykselle on Matteuksen evankeliumin kuudennen luvun 22. jae: ”Silmä on ruumiin lamppu. Jos silmäsi on terve, koko ruumiisi on valaistu.” Äkkiseltään Peitsamon näkemykselle on helppo nauraa, mutta esimerkiksi eksegetiikan dosentti **Matti Myllykoski** on luonnehtinut sitä kiinnostavaksi ja virkistäväksi.

Toinen Peitsamon teologinen teesi on radikaalimpi: Jeesusta ei koskaan ollut olemassa. Hänen mukaansa esimerkiksi Paavalin kirjeissä ei puhuta historiallisesta, todella eläneestä henkilöstä, vaan Kristus-myytistä. Kirkko ja teologit elävät Peitsamon mukaan tietoisesti valheessa, koska totuuden hyväksyminen tarkoittaisi niin suurta mullistusta. Peitsamon näkemyksien hyväksyminen tarkoittaisikin uutta uskonpuhdistusta.

”Näin se on. Viime uskonpuhdistuksenhan mahdollisti osittain kirjapainotaidon leviäminen, ehkä netti voi olla samanlaisessa asemassa seuraavassa? Asiaa olisi tarkasteltava avoimesti ilman ennakkokäsityksiä, mutta se näyttää teologisessa tiedekunnassa mahdottomalta. Puhutaan ihmiskunnan korkeimmasta totuudesta ja jotkut eivät halua lähteä siihen keskusteluun, koska pelkäävät virkansa puolesta. Se on käsittämättömän lapsellista. Aivan kuin muuttuminen ja kasvu olisivat lähtökohtaisesti pahasta.”

Historiallisen Jeesuksen olemassaolosta kiinnostuneille Peitsamo antaa vielä kirjavinkin: **Earl Dohertyn** teos *The Jesus Puzzle*.

Muusikoiden muusikko

Kiinnostavimmat ilmiöt liikkuvat pinnan alla. Kari Peitsamo on suosituimpi muiden muusikoiden keskuudessa kuin levymyynnin tai keikkasuosion perusteella olettaisi. Tinkimättömästi omaa tietään kulkevaa kollegaa ja tyyliinsä suvereenia hallitsijaa kunnioitetaan ja arvostetaan. Peitsamossa on jotain samaa kuin kirjailija **Matti Mäkelässä**, jota toiset kirjailijat siteeraavat paljon useammin kuin suuren yleisön arvostuksen perusteella kuvittelisi. Musiikin tai kirjallisuuden kulloisetkin muoti-ilmiöt eivät ole kumpaakaan kiinnostaneet, vaan he ovat polskutelleet omaan suuntaansa valtavirrasta välittämättä.

Kirjailija ja teatterimies **Juha Hurme** lausuu *Nyljetyt ajatukset* -romaanissaan (Teos 2014) Peitsamosta seuraavasti:

”Olen kuunnellut aktiivisesti musiikkia ja kerännyt levyjä koko pitkän elämäni ja vannon, että kukaan maailmassa ei tee tällaisia levytyksiä kuin Kari Peitsamo. Näin hauskoja, moneen suuntaan sinkoilevia, naiiveja ja älykkäitä kokonaisuuksia. Tyhmät ja sivistymättömät ihmiset eivät saa Peitsamosta paljon irti. Kari Peitsamon taide ei sovellu pinnalliseen kuunteluun tai kertakäyttöön. Hänen ihmeellinen sekoituksensa ironiaa ja vilpittömyyttä palkitsee tarkkaavaisen ja sivistyneen rokkidiggarin ruhtinaallisesti.”

Yksinkertaistan Hurmeen ajatusta: Peitsamon musiikkiin perehtyminen vaatii työtä. Helposti lähestyttäviä albumikokonaisuuksia ei ole ja tuotannon hurja määrä voi saada asiaan perehtymättömän ajattelemaan, että ison osan siitä on pakko olla sekundaa. Näin ei kuitenkaan ole, vaan Peitsamo tekee vanhan ajan ammattilaisen tyyliin sekä määrää että laatua. Ei ole olemassa Peitsamo-julkaisua, joka ei ansaitsisi tulla julkaistuksi itsenäisenä taideteoksena. Silti Peitsamon tuotannosta saa kaikkein eniten irti nimenomaan kokonaisuutena. Levyjen ja kappaleiden välisten

viittauksien runsaus on ehtymätön aarreaitta kiinnostuneelle kuulijalle, jopa musiikillista epiikkaa sadoilla tiiviin ilmaisun rock-kappaleilla.

Näennäisesti Peitsamo tekee lauluja kolmella kielellä: suomeksi, ruotsiksi ja englanniksi. Parempi määritelmä on kuitenkin Hurmeella: Kari Peitsamo pystyy Peitsamo-englannillaan ja Peitsamo-ruotsillaan, joissa ei juuri kieliopista välitetä, yhtä rikkaaseen ilmaisuun kuin äidinkielellään. Ruotsin- tai englanninopettajille voi siis suositella lähinnä Peitsamon suomenkielistä tuotantoa tai vieraskielisen tuotannon lähestymistä poikkeuksellisen avoimin mielin. Hurmeen havainto on kiistämättömän tarkka: Peitsamon musiikki kuulostaa ainoastaan Kari Peitsamolta esityskielestä riippumatta.

On helppo ennustaa Peitsamon uran jatkuvan vielä kauan. Esimerkiksi **Chuck Berry**, yksi Peitsamon suosikeista ja esikuvista, keikkaili vielä 87-vuotiaana. Jos Peitsamo keikkailee yhtä kauan, hänen Telecasterinsa ulisee viimeisen nuottinsa vuonna 2044, minkä jälkeen taiteilija kiittää yleisöä, kumartaa syvään ja poistuu lavan hämyisistä valoista lopullisesti varjon puolelle. Hänen suosikkipoliitikkonsa **Paavo Väyrynen** on tuolloin 98-vuotias ja istunee edelleen Keminmaan kunnanvaltuustossa.

Peitsamon tuotanto tai ura ei siis ole lähelläkään valmista, seuraavan kerran se täydentyy jo kesäkuussa albumilla Tuomo, laita aika hiljaiselle tää kazoo. Keikkoja on toukokuussa kahdeksan ja tänä vuonna kymmeniä, tilannetta voi seurata Peitsamon nettisivuilta osoitteesta karipeitsamo.com.